

Mediji i informiranje

Sud Europske unije
PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 94/13

U Luxembourg, 18. srpnja 2013.

Presuda u spojenim predmetima C-523/11 i C-585/11
Laurence Prinz / Region Hannover
Philipp Seeberger / Studentenwerk Heidelberg

Njemačka ne smije povezivati dodjeljivanje financijske pomoći za obrazovanje tijekom razdoblja duljeg od jedne godine za studij koji se u cijelosti pohađa u drugoj državi članici s jednim uvjetom prema kojem osoba mora imati prebivalište u Njemačkoj u neprekidnom trajanju od tri godine

Takav uvjet sadrži rizik od isključivanja studenata koji su na temelju drugih društvenih ili gospodarskih veza dovoljno povezani s njemačkim društvom

U Njemačkoj studenti mogu tijekom jedne godine primati financijsku pomoć za obrazovanje za studij koji pohađaju u drugoj državi članici. Za primanje financijske pomoći i nakon isteka te jedne godine moraju dokazati da su tijekom razdoblja od najmanje tri godine prije početka studija imali stalno prebivalište u Njemačkoj.

Dva njemačka suda obratila su se Sudu sa zahtjevom da pojasni je li taj uvjet prema kojem osoba mora imati prebivalište u Njemačkoj u neprekidnom trajanju od tri godine protivan slobodi kretanja građana Europske unije.

Sporovi pred njemačkim sudovima tiču se dvoje njemačkih studenata kojima je uskraćeno financiranje cjelokupnog tijeka studija u inozemstvu. Gospođica Laurence Prinz, koja je rođena u Njemačkoj i više godina je zajedno sa svojim roditeljima živjela u Tunisu, završila je srednjoškolsko obrazovanje u Njemačkoj. Imala je prebivalište u Njemačkoj tijekom razdoblja od dvije godine i 8 mjeseci prije nego što je, u jesen 2009., započela studij na sveučilištu Erazmo Roterdamski. Budući da nije ispunila uvjet prijavljenog prebivališta u trajanju od tri godine, primila je financijsku pomoć samo za prvu godinu studija. Gospodin Philipp Seeberger također je rođen u Njemačkoj gdje je živio do svoje 11. godine, nakon čega je više godina proveo sa svojim roditeljima u Španjolskoj. On tvrdi da se vratio u Njemačku 2006. G. Seeberger započeo je u jesen 2009. studij na balearskom sveučilištu u Palma de Mallorci, a financiranje studija mu je također bilo odbijeno jer nije mogao dokazati da je imao prebivalište u Njemačkoj tijekom razdoblja od tri godine prije početka studija.

Svojom današnjom presudom Sud odgovara da se građanstvo Unije i sloboda kretanja građana Europske unije protive nacionalnom propisu koji za dodjeljivanje financijske pomoći za obrazovanje koje se pohađa u drugoj državi članici tijekom razdoblja duljeg od jedne godine postavlja jedinstven uvjet – poput onoga kakav je predviđen u Njemačkoj – kojim se od podnositelja zahtjeva za financijsku pomoć traži da tijekom razdoblja od najmanje tri godine prije početka navedenog studija ima stalno prebivalište na državnom području države članice koja je propis donijela.

Sud podsjeća da je država članica koja uspostavi sustav financijske pomoći za obrazovanje, koji studentima omogućava primanje takve pomoći u slučaju kada oni pohađaju studij u drugoj državi članici, dužna osigurati da načini na koje se ta pomoć dodjeljuje ne predstavljaju neopravdano ograničenje prava na slobodno kretanje i boravak na državnom području država članica. Jedinstveni uvjet, poput onoga određenog u Njemačkoj, može stoga odvratiti njene vlastite državljane, kao što su gđica Prinz i g. Seeberger, od ostvarivanja slobode kretanja i boravka u drugoj državi članici s obzirom na posljedice koje ostvarivanje te slobode može imati na pravo na financijsku pomoć za obrazovanje.

Njemačka vlada u predmetnom slučaju tvrdi da je uvjet prema kojem osoba mora imati prebivalište u Njemačkoj u neprekidnom trajanju od tri godine bio opravdan jer je omogućavao da se osigura da financijska pomoć za obrazovanje za cijeli tijek studija u inozemstvu bude dodijeljena samo onim studentima koji su dokazali postojanje dovoljnog stupnja integriranosti u njemačko društvo. Uvjet minimalne razine integriranosti na taj način čuva nacionalni sustav financijske pomoći za obrazovanje za studij u inozemstvu štiteći državu koja isplaćuje financijsku pomoć od prekomjernog ekonomskog opterećenja.

Sud međutim smatra osporavani uvjet, čak i ako je opravdano da država članica financira samo one studente koji su dokazali dovoljnu integriranost u njemačko društvo, preopćenitim i pretjerano isključivim te stoga procjenjuje da taj uvjet nadilazi ono što je potrebno za ostvarivanje postavljenog cilja.

Sud naime smatra da predmetni uvjet sadrži rizik od isključivanja iz primanja financijske pomoći za obrazovanje onih studenata koji, usprkos tome što neposredno prije početka studija u inozemstvu nisu imali prebivalište u Njemačkoj tijekom razdoblja od tri godine, ipak raspoložu vezama koje ih u dovoljnoj mjeri povezuju s njemačkim društvom. Takav može biti slučaj kada student ima državljanstvo države članice u pitanju i kada je u njoj proveo znatan dio svoga školovanja ili kada je riječ o drugim čimbenicima poput primjerice njegove obitelji, zaposlenja, znanja jezika ili postojanja drugih društvenih ili ekonomskih veza.

NAPOMENA: Prethodno pitanje omogućuje sudovima država članica da, u okviru postupka koji se pred njima vodi, upute pitanje Sudu o tumačenju prava Unije ili o valjanosti akta Unije. Sud ne odlučuje o nacionalnom sporu. Nacionalni sud mora riješiti predmet sukladno odluci Suda. Tom su odlukom jednako vezani i drugi nacionalni sudovi pred kojima bi se moglo pojaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

Snimke objave presude nalaze se na "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106